

[Einer Jensen.]

§ 3 bestemmer, at Socialministeren lader udarbejde og fastsætte Regler for Kontrollen med Udbetalingen, og Understøttelsens Størrelse fastsættes af Kommunalbestyrelserne, i København af Københavns Magistrat, hvilke kan overlade til den kommunale Hjælpekasse, til de statsanerkendte Arbejdsløshedskasser eller til de kommunale Arbejdsanvisningskontorer at udbetale denne Hjælp.

I § 4 bestemmes det, hvorledes Udgiften til den udbetalte Understøttelse skal afholdes. Opholdskommunen faar refunderet $\frac{2}{3}$ af den udbetalte Understøttelse af Arbejdsløshedsfonden, og Halvdelen af Arbejdsløshedsfondens Udgifter refunderes af Statskassen.

§ 5 foreslaar, at en Kommune kan vedtage at betale Kontingent til Arbejdsløshedskassen for Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser for det Tidsrum, i hvilket de oppebærer den her omtalte Understøttelse. Det er gjort, for at de arbejdsløse stadig kan bevare deres Medlemsret og saaledes, hvis Perioden er langvarig, igen kan faa deres ordinære Understøttelse. Bestemmelsen tilsigter altsaa at bevare dem i Arbejdsløshedskasserne, og det maa siges at kunne betale sig godt for Kommunerne at bevare dem som Medlemmer i Arbejdsløshedskasserne.

§ 6 bestemmer, at den Understøttelse, der udbetales efter denne Lov, ikke har Karakteren af Fattighjælp, og det er saa naturligt i en Situation som den foreliggende. Det vilde være urimeligt, om Folk, som vil og kan arbejde, men som ved Tidernes Ugunst ikke kan faa Arbejde, ikke blev hjulpet af Samfundet.

I § 7 siges det, at Loven straks træder i Kraft og gælder indtil 1. Maj 1931. Jeg vil gerne allerede nu henstille, at vi saa snart som muligt søger at faa det foreliggende Lovforslag ophøjet til Lov, saaledes at denne haardt tiltrængte Hjælp snarest muligt kan komme de arbejdsløse til gode.

Naar vi nu behøver at drøfte Spørgsmaalet om ekstraordinær Hjælp, skyldes det jo, at Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring af 1. Juli 1927 afskaffede den ekstraordinære Hjælp. Det var en af Ministeriet Madsen-Mygdals Sparebestræbelser, at man ved Revisionen af Arbejdsløshedsloven ophævede den ekstraordinære Hjælp. Det forekommer mig, at den Tid, der er gaaet, maa have vist de to Partier, som gennemførte Loven af 1. Juli 1927, at man her burde have

lyttet til vort Raad om ikke at foretage de Nedskæringer, som fandt Sted den Gang, og følgelig ikke have borttaget den ekstraordinære Hjælp.

Det var efter den gamle Lov saaledes, at Arbejdsgiverne maatte yde et Bidrag til den ekstraordinære Hjælp. Ved Loven af 1927 blev det fastslaaet, at disse Bidrag skulde ophøre, saa snart Fonden havde naaet en vis Størrelse. Det forekommer mig, at det er et rimeligt og naturligt Krav, at Arbejdsgiverne yder Bidrag til Opretholdelsen af Understøttelsen til arbejdsløse under ekstraordinære Krisesituationer. Det ærede Medlem Hr. Krag har jo da ogsaa indtil 1927 staaet paa det Standpunkt, at det baade var rimeligt og naturligt, at Arbejdsgiverne ydede Bidrag, men det var formentlig en af Betingelserne fra det konservative Partis Side for at medvirke ved Nedskæringslovene i 1927, at den ekstraordinære Hjælp skulde bortfalde. I det Forslag, som foreligger til Ændring i Arbejdsløshedsloven, fastsættes det, at Arbejdsgiverne igen eller fortsat skal betale Bidrag til den ekstraordinære Hjælp. Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen udtalte jo under Behandlingen af de sociale Lovforslag, at han syntes, det var et rimeligt og naturligt Krav, at Arbejdsgiverne ydede Bidrag her, og han hævdede, at det Beløb, der var Tale om her, var saaringe, at der ikke var noget at beklage sig over. Jeg tror ogsaa, at man fra Rigsdagens Side vil være enig i, at det var en Fejltagelse, naar man i 1927 gik til at ophæve disse Bidrag fra Arbejdsgiverne, thi jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen i, at det Bidrag, der kræves, er af en Størrelse, der ikke paa nogen Maade kan siges at være urimelig.

Loven af 1924, den, man ændrede i 1927, var et Forlig, der sluttedes i Landstinget med det ærede Medlem Hr. Krag som Indenrigsminister, et Forlig, der gik ud paa at nedsætte de Stats- og Kommunitilskud, der blev ydet til Arbejdsløshedskasserne for at skaffe Ro om Arbejdsløshedsloven. Vi gik den Gang med til en Nedsættelse i Stats- og Kommunitilskudene fra 83 pCt. til 65 pCt. Det var alene under Hensyn til, at Arbejdsløshedskasserne og deres Medlemmer ønskede at medvirke til at skabe Ro om hele Arbejdsløshedslovgivningen, og her var den ekstraordinære Hjælp et Led i den Overenskomst, man sluttede. Det kan jo ikke siges, at der længe var Ro om Arbejdsløshedsloven, kun tre Aar efter ændrede man den paa den Maade,